

8. De verbouwing voor de veteranen.

Enige jaren geleden heb ik mijn badkamer grondig verbouwd. De reden daarvoor ga ik nu uiteen zetten. Eén keer per jaar krijg ik zo'n kleine honderd man op bezoek. Ik organiseer nl jaarlijks een z.g. 'veteranen dag' in mijn huis. De veteranen komen met een tour bus aan. Dat zijn allemaal mensen die of in het verzet hebben gezeten tijdens de tweede wereldoorlog of zelf in het leger aan de gewapende strijd tegen de Duitsers deel hebben genomen. Mannen die allemaal ruim over de tachtig jaar oud zijn. Zelf heb ik ook aan het verzet deel genomen. Niet dat ik bepaald een held was, integendeel, bij elke actie hield ik me gedeisd. Maar ik had achteraf wel commentaar als bleek dat een bepaalde actie niet goed was gegaan. Toch heb ook ik na de oorlog een onderscheiding gekregen. Die had ik helemaal niet verdiend. Ik heb altijd al van genade moeten leven. Het is veel beter om te zeggen 'mogen' leven van genade. Om die reden draag ik die onderscheiding alleen op mijn zondagse pak als ik naar de kerk ga. Ik heb maar één onderscheiding gekregen maar die mannen hebben talloze onderscheidingen en decoraties gekregen. Het gewicht van die metalen onderscheidingen zorgt er op zich al voor dat ze krom lopen. Zo komen alle honderd de bus uit waggelen terwijl de onderscheidingen bij elke stap door hun gekletter acte de presence geven. Ze zijn altijd weer heel benieuwd wat ik die dag voor hen in petto heb.

Ik geef toe, het volgende wat ik nu ga zeggen is een beetje gênant. Want al spoedig na aankomst van de veteranen bleek er een probleem te zijn. Ze bleken vrijwel allemaal te lijden aan een oude mannen kwaal. Ze hadden nl moeite met het urineren. Op een bepaald moment moesten er 10 tegelijk urineren en ik beschik over slechts 1 toilet. Dat gaf een behoorlijke consternatie. Daar kan ik helemaal niet tegen en ik wil een dergelijk probleem altijd onmiddellijk oplossen. Kort daarna heb ik dan ook een verbouwing laten uitvoeren. Ik beschik nu over **15 toiletten, 25 urinoirs en 10 douches**. Dit betekent dat in feite de gehele bovenverdieping hiervoor gereserveerd is. Er zijn nu geen slaapkamers meer en ik slaap sindsdien in de schuur op de betonnen vloer. Totaal dus 50 eenheden. U zult u waarschijnlijk afvragen waarom er vijftig eenheden gebouwd moesten worden. Eén van de redenen – en eigenlijk de belangrijkste- daarvoor was dat het juist dat jaar 50 jaar geleden was dat de bevrijding plaats vond. Een jubileum dus. Een andere reden was dat 50 van de 100 veteranen ook daadwerkelijk aan het front hadden gevochten tegen de Duitsers. Die groep van 50 veteranen bleek het meest door de gebeurtenissen aan het front te zijn getraumatiseerd en had daardoor relatief meer problemen met het urineren en de ontlasting dan de anderen. Ik kwam derhalve tot de volgende berekening: gemiddeld 15 veteranen leveren tegelijkertijd een grote boodschap af in één van de 15 toiletten. Deze 15 hadden in de oorlog het hardst gevochten en moesten om dit te compenseren, ook na zoveel jaren, nog steeds meer calorieën innemen dan de anderen. Daardoor moest deze groep zich ook vaker ontlasten. Een groep van 25 veteranen had achter de linies gevochten en had relatief iets minder problemen vandaar dat deze groep zich meestal rechtstreeks bij het urinoir meldden voor een kleine boodschap. Dan was binnen deze groep van 50 nog een groep van 10 veteranen die het echt in de oorlog vreselijk voor de kiezen hebben gehad. Ze werden in 1940 op de Grebbelberg omsingeld en kwamen onder een hevig vuur te liggen. Uiteindelijk werden ze, nadat ze drie weken zonder voedsel en munitie hadden gezeten, krijgsgevangen genomen en naar een werkkamp in Duitsland afgevoerd. Deze groep had er problemen met het urineren hevige buikloop van over gehouden. Reden genoeg om deze groep regelmatig onder de douche te zetten.

Nu vraagt u: wat doe je met al die toiletten, urinoirs en douches de andere 364 dagen van het jaar? Ik heb geprobeerd om daar een oplossing voor te bedenken. In de eerste plaats ben ik plas tabletten gaan slikken en lakseer middelen gaan gebruiken. Dat leverde inderdaad een hogere bezettingsgraad op van de urinoirs, de toiletten, en als het door overmatig gebruik uit de hand liep, ook van de douches. Ik kwam echte al vrij snel tot de conclusie dat ik slechts 1 toilet, urinoir of douche tegelijk kon gebruiken. Een continue leegstand van 48 eenheden – als

ik de behoeften van mijn vrouw meereken, mijn vrouw weigerde echter op mijn commando plas tabletten en lakseer middelen te gaan gebruiken. Ook onze St Bernhard hond en Alfred ons varken weigerden categorisch van de toiletten, urinoirs en douches gebruik te maken. Laat staan dat ze bereid zouden zijn om plas tabletten en lakseer middelen te gaan gebruiken om mij van mijn 'probleem' af te helpen. Vervolgens heb ik een aanbod aan het asielzoekers centrum gedaan om wekelijks alle asielzoekers bij mij tegen een geringe vergoeding te laten douchen. Ze wilden wel komen, en ze zijn ook gekomen, maar betalen konden ze niet. Bovendien bleek dat er onder de asielzoekers een grote groep was die afkomstig was uit het warme Afrika en die om die reden alleen maar een zeer warme douche van 50 graden Celsius wilden hebben. U begrijpt dat het gevolg was dat ik met een torenhoge energie en water nota kwam te zitten.

De kosten van de verbouwing bedroegen al gauw € 50.000. Ik deponeerde deze rekening op het bureau van de vereniging van oorlogsveteranen (de VVOV) met het verzoek deze rekening te betalen. Deze rekening kwam per kerende post retour. Ze schreven me dat ze het toch wel op prijs gesteld zouden hebben als ik een dergelijke uitgave van te voren bij hen had aangemeld. Ze zouden dan zeker geen toestemming voor deze uitgave hebben gegeven. Hoe kon het ook anders; de VVOV had slechts € 23.76 in kas plus een aantal postzegels ter waarde van € 4.80. Ze hadden de antwoordbrief niet eens gefrankeerd en vroegen daarvoor mijn begrip.

Vervolgens heb ik de rekening doorgezonden naar de beschermheer van de veteranen, niemand minder dan prins Bernhard, die toen nog in leven was, met het verzoek of hij die rekening zou willen betalen. Ik kreeg meteen een telefoontje vanuit Soestdijk. Hij vond mijn actie weliswaar sympathiek en hij vond het nog sympathieker dat ik een hond had die zijn naam droeg, maar hij kon niet betalen. In het 'Lockheed' potje zat geen geld meer. Hij had weliswaar de mogelijkheid om gelden te onttrekken uit het Wereld Natuur Fonds maar hij wist niet zeker of dat wel op legale wijze kon plaats vinden, en hij had geen zin om voor de tweede maal gedwongen te moeten worden om zijn uniform uit te trekken.

Mijn laatste hoop was het Ministerie van Defensie. Ook van het ministerie kreeg ik nul op het rekest. Ze schreven: 'Weet u eigenlijk wel wat deze oorlogsveteranen ons jaarlijks al niet kosten? U had ook simpel tegen de veteranen kunnen zeggen: "Hou op met dat gezeik...". U ziet hoe snel heldendaden door de natie worden vergeten. Uiteindelijk heb ik de rekening zelf moeten betalen.

Ik heb wel één voordeel nu; mijn huis is door deze verbouwing praktisch onverkoopbaar geworden. Niet dat we willen verhuizen. Soms heb ik 's nachts een nachtmerrie. Dan droom ik dat Koos weer voor de deur staat. Waarom heb ik toegeven aan de druk van de buurt? 'Ga jij maar lekker in de badkamer liggen' zeggen ze dan tegen me. Korte tijd na de verbouwing heb ik alle honderd verzetsmensen opnieuw opgetrommeld voor een inwijdingsfeestje. Er stonden op een gegeven moment 25 man tegelijk te urineren terwijl ze in koor het Wilhelmus aanhieven. Het klonk heel hol in die badkamer. Toen kwamen al die verhalen van de oorlog weer naar boven. Bakken met tranen vonden hun weg naar de urinoirs. Maar ook plezier, plezier om kameraadschap dat de tijd trotseert.